

Avon Gale & Piper Vaughn

Goalie Interference

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Avon Gale & Piper Vaughn
Oorspronkelijke titel: *Goalie Interference*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Nederlandstalige versie: Crius Group
Omslagontwerp: © Designs by Lotte
Omslagbeeld: © Vecteezy; © Adobe Stock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2169 0
ISBN 978 94 027 7799 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juli 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Hoofdstuk 1

Emmitt werd wakker, verstrikt in de lakens en met een moordende tequilakater.

Normaal zou hij het geluid van zijn telefoon genegeerd hebben, zeker in Cabo, waar de internationale tarieven belachelijk hoog waren. Maar deze ringtone had hij ingesteld voor zijn agent. Dit was een telefoontje dat Emmitt wél wilde aannemen.

Emmitt griste zijn telefoon van boven op de hoop kleren en trok zijn boxershort aan. Hij liep naar de balkondeur en glipte stilletjes naar buiten. Zodra hij de koele airconditioning van de kamer achter zich liet, sloeg de hitte op hem neer als een benauwende, verstikkende golf. Jezus, wat was het heet hier. Hij kneep zijn ogen samen tegen de felle zon, liep snel naar het schaduwrijke deel van het balkon en drukte op de knop om het gesprek aan te nemen. ‘Hé, Scott.’

‘Emmitt. Hoe bevalt Cabo?’ klonk Scotts gladde stem door de lijn. Emmitt betwijfelde of zijn agent met samengeknepen ogen in het zonlicht zat, tegen een tequilakater vocht en plakkerig was van bodyshots met zout en limoen. Die zat waarschijnlijk ergens op een kantoor, in de airco, met een stropdas om.

Emmitt grijnsde en liet zich in de ligstoel op het dek vallen. Op de kater en plakkerigheid na was hij verdomd goedgeluimd, en als dit gesprek liep zoals hij hoopte, werd zijn bui alleen maar beter. ‘Ik

mag niet klagen. Wat is er?' Hij wist dat zijn agent een hekel had aan koetjes en kalfjes.

'Ik heb nieuws.'

Emmitts glimlach vervaagde een beetje en zijn maag trok zenuwachtig samen. Hij hield zichzelf voor dat hij het moest negeren, dat het gewoon de nasleep was van tequila, bier en een lange nacht, maar hij kon er niets aan doen. Zijn instinct was het enige waar hij op vertrouwde, en dat zei hem dat er een hoop bullshit aan zat te komen. Scott zei nooit 'ik heb nieuws' als het goed nieuws was.

'O ja?' Emmitt trok één knie op en haalde een hand door zijn haar. Tijdens het seizoen droeg hij het kort, maar sinds de finale was het wat langer geworden. De *play-off*-baard had hij de ochtend na het legendarische feest dat op hun overwinning volgde afgeschoren, en geen seconde gemist.

'Dit komt misschien nogal als een schok,' zei Scott.

Godverdomme. Dat was wel het laatste wat je van je agent wilde horen. Emmitt wenste dat hij voor hij naar buiten was gegaan nog een fles water uit de hotelkoelkast had gepakt. Het was zo vochtig dat er een dun laagje vocht op zijn huid glansde. 'Wat is er?'

'Je bent geruild.'

'Wat. De. Fuck.' Emmitt zwaaide zijn benen van de ligstoel en plantte zijn voeten op de tegels van het balkon. De scherpe zilte lucht en het geraas van de golven verdwenen naar de achtergrond terwijl hij probeerde te bevatten wat hij hoorde. 'De Raiders hebben me verdomme geruild? Ik heb voor hen een godverdomde Calder Cup gewonnen!'

Emmitt overdreef niet eens. Zijn team had goed gespeeld, maar hij had het seizoen ervoor de American Hockey League aangevoerd in de shut-outs. Zijn fenomenale seizoen in het doel was de belangrijkste reden geweest dat de Raiders het kampioenschap hadden gewonnen. 'Ja, en daarmee heb je bewezen dat je een waardevolle aanwinst bent. Soms moeten teams hun waardevolle aanwinsten

ruilen.’ Scott bleef doorpraten, maar Emmitt luisterde nauwelijks nog. In plaats daarvan zette hij zijn ellebogen op zijn knieën en staaarde naar de tegels met hun patroon. Hij was er zo zeker van geweest dat de Marauders hem na het seizoen dat hij had gedraaid – de shut-outs, de bekerwinst – definitief bij de selectie zouden halen. Hij had zich de pleuris gewerkt om indruk op ze te maken, en blijkbaar was dat gelukt. Hij had zoveel indruk gemaakt dat ze hem gewoon ergens anders naartoe hadden geruild.

En hij dacht nog wel dat het ergste wat hem kon overkomen, was dat hij nóg een seizoen bij de Raiders zou moeten spelen, het AHL-team van de Marauders. Het was nooit in hem opgekomen dat de Marauders hem waardevoller zouden vinden op de transfermarkt dan tussen de palen.

‘...een goede deal met Atlanta, echt waar.’

Knipperend schoot Emmitt overeind met zijn hoofd. Wat door zijn kater en de hitte een vergissing was, maar... wat? ‘Wat? Atlanta?’

‘De Venom,’ herhaalde Scott. Hij klonk geamuseerd. ‘In de National Hockey League. Dat is je nieuwe team.’

‘Loop je me nou te fucken?’ Emmitt wist niet eens hoe hij dit moest verwerken, omdat hij al van dit moment droomde sinds hij voor het eerst serieus had nagedacht over een carrière als profhockeyer. Hij was duizelig, de zon was te fel en zijn hoofdpijn bonkte, en het kon hem allemaal geen reet schelen. ‘Als je me loopt te fucken, gast...’

‘Absoluut niet,’ zei Scott lachend. ‘En ik mag je ook vertellen dat je hoogstwaarschijnlijk een plek krijgt in de selectie van de Venom.’

‘Wat is er met Norell gebeurd?’ vroeg Emmitt, doelend op de eerste keeper van de Venom.

‘Geruild,’ zei Scott. ‘Naar de Admirals, voor een paar draft picks. Het was een interessante deal.’

‘Dus ze gaan verder met Mori?’ Emmitt stond op en staaarde naar de felle, turquoise glans van de zee achter het glinsterende licht-

blauw van de infinity pool. De swim-upbar lag er verlaten bij, een wereld van verschil met het luidruchtige feest van de avond ervoor. Iedereen lag waarschijnlijk hun roes uit te slapen, zoals verstandige vakantiegangers deden.

Was het te vroeg voor een cocktail om dit te vieren? Nee, verzekerde zijn opwinding hem.

Ja, protesteerden zijn uitgedroogde, met tequila doordrenkte aderen.

‘Daar lijkt het op,’ beaamde Scott. ‘Maar jullie zijn allebei jong genoeg, dus als jij in het trainingskamp goed voor de dag komt...’

Emmitt wist wat Scott probeerde te suggereren – zonder iets te beloven – namelijk dat hij misschien kans maakte op de positie van eerste keeper bij de Venom als hij tijdens de trainingen op de top van zijn kunnen presteerde. Wat hij natuurlijk zou doen. Emmitt kon niet anders. Hij grijnsde. ‘Ik heb het geflikt. Ik heb het verdomme tot de NHL geschopt, man!’

Zijn hoofd bonkte, als protest tegen zijn plotselinge schreeuw. Maar het kon Emmitt niets schelen. Hij ging een heel seizoen spelen tegen het beste wat de competitie te bieden had, onder de lichten en in stadions vol opgewonden, luidruchtige fans. De Venom waren een goed, degelijk team en Atlanta was een gave stad. Emmitt kon niet wachten om zijn moeder te bellen. Al betekende dat ook dat hij zich moest aankleden, naar beneden moest gaan en zijn teamgenoten moest vertellen dat hij was geruild. Een tikje bitterzoet, aangezien hij hier was om de overwinning van het team in de Calder Cup te vieren... maar dit hoorde nu eenmaal bij hockey, en dat wisten ze allemaal. Bovendien zouden ze blij voor hem zijn. Het waren goeie gasten, en ook zij hoopten op de dag dat ze zo'n telefoontje zouden krijgen.

‘Ik kan het nog steeds niet geloven, Army. Ik bedoel, het is geweldig, maar ik ga je volgend seizoen missen.’

Het was halfvier, en Emmitt en zijn teamgenoot Seth zaten weer

bij het zwembad, met een drankje in de hand. Seth, die als aanvaller speelde, was een van Emmitts beste vrienden bij de Raiders.

‘Ja, dat is wel het lastige. Je weet dat ik het geweldig vind om met jullie te spelen.’ Emmitt leunde achterover in zijn stoel; zijn zonnebril beschermde hem tegen de felle middagzon. Hij draaide zijn hoofd om en keek Seth aan. Seth was rossig, en na drie dagen begon zijn huid dezelfde kleur te krijgen als zijn haar. ‘Je wittejongenshuid ziet er niet best uit, gast.’

‘Klopt. Ik ben gemaakt voor de wat noordelijkere Europese klimaten.’ Seth trok een pijnlijk gezicht en keek omlaag naar zichzelf. Toen pakte hij zijn spray-zonnebrand en smeerde zich er royaal mee in, al vroeg Emmitt zich af of dat op dit punt nog veel zou uithalen. Wat hij eigenlijk moest doen, was een T-shirt aantrekken, maar waarschijnlijk hoopte hij dat zijn wasbordje en tatoeages hem nog wat aandacht van de dames zouden opleveren.

Dat had de afgelopen dagen gewerkt, maar dat was voordat Seth het puntje van zijn neus had verbrand en zijn huid zo rood als een kreeft was geworden. Toch leken een paar vrouwen aan de bar Seth in de gaten te houden, al kon het ook zijn dat ze vreesden dat hij op zijn stoel tot een hoopje as zou verbranden.

‘Maar ik snap nog steeds niet dat de Marauders je niet hebben opgeroepen. Zeker omdat Brisbois niet echt geweldig heeft gespeeld,’ zei Seth, terwijl hij van zijn margarita nipte. Hij doelde op de keeper van de Marauders, wiens spel de afgelopen twee seizoenen flink wat kritiek had gekregen. Seth bewoog zijn armen en maakte overdreven krakende geluiden. ‘Aan het eind van het seizoen leek hij wel een gereïncarneerd mummiemonster.’

‘Hé, hou op. Het brengt ongeluk om grappen te maken over keepers, zelfs als het niet over mij gaat.’

‘Je kunt stoppen met dat bijgeloof,’ merkte Seth op. ‘We hebben gewonnen.’

‘Dat hebben we zeker.’ Emmitt nam een slok van zijn bier. Het

was een of ander licht biertje, en in de zon was het al warm geworden. Hij schudde zijn hoofd. 'Bizar ook dat ik voor de aartsrivaal van de Marauders ga spelen. Denk je dat ze me bespringen als ik de kleedkamer binnenloop, omdat ik bij de Raiders heb gezeten?'

'Nee joh. Als ze zoveel vechtlust hadden gehad, hadden ze de Marauders in de play-offs misschien verslagen.' Seth grijnsde en legde zijn handen op zijn buik. 'Maar ik ga je wel missen, Army. Vooral je reddingspercentage.'

Emmitt snoof. Ze wisten allemaal dat trades nu eenmaal bij hockey hoorden, en niemand had echt verwacht dat Emmitt nog een seizoen in de AHL zou spelen. Maar hij zou Seth missen. Hij was een van de weinigen in het team die wist dat Emmitt biseksueel was. 'Hopelijk heb ik het feesttripje niet verpest door mijn aanstaande vertrek aan te kondigen.'

'Je ego ga ik niet missen,' zei Seth droog.

'Dan blijft er meer ruimte over voor het jouwe.' Emmitt pakte zijn telefoon en hield hem zo dat hij een selfie kon maken; hij schoof zijn zonnebril iets omlaag en keek in de camera. Hij zorgde ervoor dat op de foto ook zijn strakke buikspieren goed te zien waren, zijn gladde, bruine huid glanzend van het zweet. Het had geen zin om je suf te trainen om het lichaam te houden dat je nodig had om op topniveau te presteren, en er dan niet mee te pronken. Hij maakte de foto, zette er de hashtags #raiderspride, #cabo en #caldercupchamps bij en postte hem op Instagram.

Een paar minuten later kregen ze gezelschap van hun andere teamgenoten, Colton White en Blake Appleby, samen met een paar meiden die ze blijkbaar hadden ontmoet tijdens het bodysurfen. Twee van hen begonnen meteen bezorgd te kirren over Seths vuurrode huid, dus misschien had hij wel een sluw plannetje om vrouwen te versieren met een zonnesteek of zo. Niet dat hij later nog iets zou kunnen doen.

'Hé, Amber en Jen hier willen weten of we zin hebben om mee te

gaan op een snorkeltocht.' Colton gooide zijn lange, donkerbruine haar uit zijn ogen. Hij grijnsde. 'We hebben wat nieuwe vrienden gemaakt, en volgens hen is het een partyboot met geweldig uitzicht.'

Emmitt wist niet zeker of hij zin had in iets wat avontuurlijker was dan in zijn stoel blijven zitten, een paar biertjes drinken, van de zon genieten en misschien een dutje doen. In tegenstelling tot Seth was Emmitt slim genoeg om zich met regelmatige tussenpozen opnieuw in te smeren. Maar de meiden waren leuk en hé, wie wist wat voor interessante mensen hij op een partyboot zou tegenkomen. Hij had hard gewerkt en net het beste seizoen van zijn carrière achter de rug. En hij ging verdomme naar de NHL. Hell yes.

'Een partyboot klinkt me als muziek in de oren,' zei Emmitt, terwijl hij overeind kwam. 'Laten we gaan.'

Hoofdstuk 2

Een van de dingen die Ryu het meest waardeerde aan zijn vriend Tristan, was dat hij nooit de behoefte voelde om maar door te ratelen om de stilte op te vullen. Stilte maakte Tristan niet zenuwachtig, en hij begreep Ryu's afkeer van zinloze koetjes-en-kalfjes beter dan wie dan ook. Als Ryu niets meer dan de simpele troost wilde van dezelfde ruimte delen met iemand om wie hij gaf, dan belde hij Tristan.

Maar vandaag hield Ryu's hoofd maar niet op met zoemen. Zelfs de wedstrijd van de Atlanta Braves – of, beter gezegd, het zicht op fitte mannen in strakke honkbaluniformen – kon hem niet afleiden van het aanhoudende, knagende gezoem in zijn schedel. Het was altijd het eerste teken dat zijn angst verergerde. Dat, en buikpijn. Zijn teamgenoten zagen Ryu misschien als iemand die ongevoelig was voor stress, maar eigenlijk was hij gewoon beter in het verbergen van zijn zenuwen. Meestal dan.

Ryu peuterde met zijn duimnagel aan het etiket van zijn flesje ijsthee, wat Tristan er uiteindelijk toe bracht op te kijken van het studieboek internationale bedrijfskunde waar hij het afgelopen uur overheen gebogen had gezeten.

Tristan keek Ryu aan, zijn lichte wenkbrauwen opgetrokken. 'Wat is er? Je zit te friemelen.'

En friemelen deed Ryu bijna nooit. Hij zuchtte. 'Ik denk aan morgen.'

Tristan klapte het studieboek dicht en gooide het op de salontafel voor de hoekbank waar ze het grootste deel van de middag op hadden doorgebracht. Die was comfortabel en stijlvol, net als de rest van de industriële loft die Tristan de afgelopen paar maanden met zijn vriend Sebastian had gedeeld. ‘Maak je je zorgen over Armstrong?’

Bij die naam vertrok Ryu’s mond. ‘Niet echt zorgen. Hij is... een onbekende factor.’

‘Heb je hem niet gegoogeld?’

Ryu had erover nagedacht, maar het gaf hem altijd een vaag stalkerachtig gevoel om rond te neuzen op iemands socialmedia-accounts. Ook al zetten mensen die updates zelf openbaar online. Hij schudde zijn hoofd.

Tristan pakte zijn MacBook en klapte hem open. ‘Laten we hem opzoeken.’

Binnen een paar seconden typte hij ‘emmitt armstrong hockey’ in het zoekvak. Tegen wil en dank schoof Ryu dichterbij om het scherm te kunnen zien.

De eerste link die verscheen was een Wikipedia-pagina met een beknopt overzicht van Armstrongs spelerscarrière. De tweede was een link naar een artikel op Yahoo Sports waarin hij ‘The Shutout King’ werd genoemd, omdat hij het AHL-record voor de meeste shut-outs in één seizoen had gebroken.

‘Netjes,’ zei Tristan, zijn blauwe ogen bewogen terwijl hij de tekst scande. ‘Moet je zijn gemiddelde tegengoals van vorig seizoen eens zien.’

Ryu leunde achterover. ‘Hm.’ Toegegeven, het was een indrukwekkend cijfer. Armstrong speelde misschien in de competitie onder de NHL, maar hij zat duidelijk aan de top van zijn kunnen. Als Ryu dan toch een reservedoelman moest hebben – en volgens de regels moest dat nu eenmaal – dan mocht hij niet klagen als die ook nog eens zo’n sterk reddingspercentage had.

‘Het lijkt erop dat hij best een temperamentje heeft.’

De geamuseerde klank in Tristans stem trok Ryu's aandacht terug naar het scherm. Tristan was intussen naar YouTube gegaan en bekeek beelden van Armstrong die zijn bidon naar een speler van de tegenpartij gooide, om daarna zijn stick op het doel kapot te slaan nadat hij een slordige goal had doorgelaten. Het was de eerste video in een hele afspeellijst vol soortgelijke incidenten.

Ryu onderdrukte een zucht. Elke keeper werd kwaad als hij doelpunten tegen kreeg die eigenlijk makkelijke reddingen hadden moeten zijn – frustratie hoorde erbij – maar het laatste wat de Venom nodig hadden, was een heethoofd met driftbuien die ertoe leidden dat nog meer spelers in de strafbank belandden. Zelfs een fantasistisch reddingspercentage maakte zulk verwend, arrogant gedrag niet goed.

Tristan ging door naar Armstrongs Instagramprofiel. Na één snelle scroll kwam er al de ene mooie vrouw na de andere voorbij, en afgaande op de overvloed aan selfies met ontbloot bovenlijf was hij blijkbaar allergisch voor shirts. Er stond ook een absurde hoeveelheid foto's tussen waarop hij laaghangende basketbalshorts droeg. Het waren er zoveel dat Ryu zich afvroeg of Armstrong een sponsorcontract had met het merk, of dat hij het gewoon echt heerlijk vond om zijn forse bobbel vanuit elke mogelijke hoek te showen. Waarschijnlijk dat laatste.

Het was duidelijk: die vent had een verrukkelijk lichaam, en aan de zelfingenomen trek om zijn volle mond op elke foto was te zien dat hij leefde om met al die strakke spieren en bijna elke centimeter van zijn gladde, diepbruine huid te pronken.

Opvliegend en arrogant dus. Perfect. Ryu snoof zachtjes. Armstrong haalde het niet bij Tristan, die er op de een of andere manier in slaagde tegelijk bloedmooi, bescheiden en aardig te zijn. De competitie had meer spelers zoals Tristan nodig, niet zoals Armstrong – indrukwekkende pik en jaloersmakende borstspieren of niet.

Ryu had nu al een hekel aan hem.

Dat betekende niet dat hij wegkeek terwijl Tristan de foto's nauwkeurig bekeek en commentaar gaf op de spelers die hij herkende uit zijn korte periode in de AHL bij de Macon Rattlers.

Midden in hun gesnuffel ging de voordeur open en kwam Sebastian binnen, de docent die Tristan vorig jaar had leren kennen tijdens zijn zomercursussen aan Georgia State, en met wie hij nu deze loft deelde.

Tristan keek op en grijnsde naar Sebastian. 'Hé.'

Sebastian begroette hen terwijl hij zijn schouder tas neerzette. Hij liep naar de bank, bleef erachter staan en legde zijn handen op Tristans brede schouders. Toen hij de halfnaakte foto's op het computerscherm zag, trok Sebastian een wenkbrauw op. 'Dus ik kom thuis na een hele dag lesgeven en tref jullie twee kwijlend aan boven de foto's van een of ander model?'

'Ha.' Tristan kantelde zijn hoofd achterover om naar zijn vriend op te kijken. 'Hij is Ryu's nieuwe reservedoelman.'

Maar Sebastian lette al niet meer op de laptop. Zijn donkere ogen waren op die van Tristan gericht, en een warme, intieme glimlach krulde om zijn lippen. Hij boog zich voorover terwijl Tristan zijn gezicht naar hem toe draaide, en hun monden vonden elkaar in een kus die ingetogen begon en al snel oplaaide tot iets veel vurigers.

Sebastian trok zich niet meteen terug, en Tristan maakte een zacht, erotisch geluidje waarvan Ryu wist dat het niet voor iemand anders dan Sebastian bedoeld was. Ryu schoof ongemakkelijk heen en weer en probeerde de hittegolf in zijn kruis te negeren. Dat lukte alleen niet. Tristan was misschien zijn beste vriend, maar hij was ook belachelijk hot, en zijn sexy professor-vriendje al net zo.

Uiteindelijk verbrak Sebastian de kus. Tristan keek hem versuft knipperend aan.

Ryu schraapte zijn keel. In zijn slip was hij al half stijf; Tristans volle lippen hielpen niet bepaald mee.

Sebastian glimlachte, alsof hij precies wist wat het kijken naar hen

met Ryu had gedaan. ‘Zijn jullie klaar om uit eten te gaan? Ik verga van de honger.’

Tristan likte langs zijn lippen alsof hij Sebastians smaak nog wilde vangen. ‘Uh-huh.’

De zelfvoldane uitdrukking op Sebastians gezicht deed Ryu grinniken. Rond deze tijd vorig jaar zat Tristan nog zó diep in de kast dat het hem bijna zijn relatie met Sebastian had gekost. Hij had zijn geaardheid voor iedereen verborgen gehouden, ook voor Ryu en zijn familie. Sindsdien had Tristan een enorme weg afgelegd. Ryu was blij voor hem. Meer nog: hij was blij dat Tristan hem zoveel vertrouwde en zich genoeg op zijn gemak voelde bij Ryu om zonder aarzeling affectie voor zijn vriend te tonen.

‘Thais?’ stelde Ryu voor.

‘Klinkt goed.’ Tristan klapte de laptop dicht, en voor nu zette Ryu de nieuwe reservedoelman van de Venom uit zijn hoofd.

Toen Emmitt Armstrong de kleedkamer van het trainingscomplex van de Venom binnenliep, was hij precies wat Ryu had verwacht: lang, gespierd, met een zelfingenomen grijns en een flinke dosis swagger in zijn tred.

Hij slenterde door de ruimte en stelde zich aan iedereen voor met een luide, galmende stem. Toen hij bij Ryu kwam, stak hij een hand uit, die Ryu aannam.

Armstrongs grijns verscheen, even oogverblindend wit en aantrekkelijk als op al zijn foto’s online. Zijn handdruk was stevig, maar niet vermorzelend zoals Ryu had verwacht. Gegeneerd om Ryu van top tot teen op te nemen was hij in elk geval niet. ‘Ik heb een paar van je play-offwedstrijden gezien,’ zei hij. ‘Je had een goeie reeks. Jammer alleen dat de Marauders je achilleshiel lijken te zijn. Misschien verandert dat nu ik er ben.’

Ryu liet Armstrongs hand los en liet zijn smalende glimlach voor hem spreken. Dat moesten ze nog maar zien, nu Armstrong eenmaal

in de grote league zat. Armstrong mocht dan een vedette in de AHL zijn, de NHL was van een heel andere orde, letterlijk een niveau hoger. Nu Norell was geruild, was Ryu de voor de hand liggende keuze om zijn plek als eerste keeper van de Venom in te nemen. Armstrong zou zijn tijd moeten uitzitten en zijn strepen moeten verdienen, net als ieder ander.

Daniel Bellamy, oftewel Bellzie, de aanvoerder van het team, kwam binnen en meteen steeg het volume in de kleedkamer. Ryu ging weer verder met zich omkleden voor de training. Hij had geen geduld voor stoer gelul of staarwedstrijden. Hij had zich niet de hele zomer uit de naad gewerkt om zich te laten intimideren door een verwerende *minor leaguer* met een opgeblazen ego. Veranderingen in zijn dieet, urenlang trainen, elke vorm van sociaal leven opgeven – Ryu had het allemaal gedaan. Hij had zelfs een flinke smak geld neergelegd voor een trip naar Minnesota voor een zichtraining, om zijn reactievermogen, focus en hand-oogcoördinatie te verbeteren. Afgaande op zijn Instagramaccount had Armstrong het offseason doorgebracht met zuipen en selfies maken. En als dat zo was, had Ryu zich nergens druk om te maken.

De training duurde een slopende twee uur. Coach Marsh sprak Armstrong kort aan voordat ze hen door een reeks oefeningen leidde die gericht waren op handpositie, *edgework*, *butterfly slides* en *recovery pushes*. En natuurlijk op het tegenhouden van de tientallen schoten die de aanvallers en verdedigers op hen afvuurden.

Ryu mocht Dawn Marsh wel. Ze was niet alleen een olympisch kampioen met goud op zak en een aangeboren gevoel voor ijshockey, ze was ook de enige vrouwelijke keepercoach in de league. En dat maakte Ryu er trots op deel uit te maken van de Venom-organisatie. De NHL kon alle diversiteit gebruiken die ze maar kon krijgen.

Toen de training voorbij was, voelde Ryu zich zompig in zijn uitrusting. Hij sjokte naar de kleedkamer, trok zo snel als al de lagen het toelieten zijn uitrusting uit, schrobde zich af met royale hoeveel-

heden douchegel en bleef onder de pulserende straal in de douches staan tot hij het gevoel had dat de stank eindelijk weg was. Niemand kon het ontkennen: hockeyuitrusting rook verdomd ranzig, en de spelers zelf waren ook niet bepaald fris en fruitig als ze deze eenmaal uittrokken.

Hij had net zijn slip omhooggetrokken toen Coach Marsh haar hoofd om de hoek van de kleedkamerdeur stak. ‘Hé, Mori, Armstrong, kom voor jullie weggaan nog even langs op mijn kantoor, oké?’

Ryu knikte en reikte naar het verwassen, leigrijze T-shirt dat hij over het bankje had gegooid. Zijn zwarte jeans had smalle pijpen, met stijlvolle scheuren en rafels van halverwege zijn dij tot net onder zijn knie, maar er hing een prijskaartje aan dat bijna net zo fors was als dat van de zwarte leren bikerboots die hij erbij droeg. Zijn donkere haar viel nog vochtig over zijn voorhoofd, dus bond hij het met een elastiekje bijeen zodat het uit zijn ogen bleef. Tristan grapte weleens dat Ryu eruitzag als een J-rockster, maar hij droeg zijn haar niet lang als modestatement. Hij zou het met liefde korter knippen en zichzelf het onderhoud besparen, als hij er niet van overtuigd was geweest dat zijn messcherpe jukbeenderen zijn gezicht te hard maakten als hij het kort droeg. En oké, misschien had hij wel een zwak voor trendy, dure kleding, maar dat betekende nog niet dat hij Hyde probeerde na te doen. Al moest eerlijkheidshalve gezegd worden dat de Japanse zanger een geweldige stijl had en zelfs richting de vijftig nog steeds *sexy as hell* was. Het was geen vergelijking waar Ryu zich ooit beledigd door zou voelen.

Ryu stapte het kantoor binnen dat de assistent-coaches deelden, met Armstrong vlak achter hem. Die vent was maar een paar centimeter langer dan hij – niet zoals Tristan, wiens één meter drieënnegentig Ryu’s één meter achtenzeventig in vergelijking klein deed lijken – maar Ryu kreeg de indruk dat Armstrong het lengteverschil wilde uitbuiten door dreigend boven hem te hangen. Ryu on-

derdrukte een zucht. Niet bepaald origineel. Hij stond op het punt Armstrong te zeggen dat hij zich de moeite kon besparen. Dat soort kinderachtige intimidatietrucs hadden ook geen effect op hem gehad toen hij nog bij de juniors speelde; ze gingen er nu heus niet ineens wel in. Maar dat kon Armstrong prima zelf ontdekken.

Coach Marsh zat achter het bureau in het midden van de kamer, haar ogen gericht op een tablet. Ze schakelde het scherm uit en wenkte hen toen ze binnenkwamen. ‘Ga zitten, heren.’ Ze vouwde haar smalle handen over het donkere scherm. Haar lichtblonde haar zat in een hoge, keurige paardenstaart die meezwaaide als ze bewoog. Ze was knap op een frisse, toegankelijke manier, maar na tweeënhalft seizoen met haar te hebben gewerkt, wist Ryu dat ze een keiharde drillmaster kon zijn.

‘Ik houd jullie niet lang op,’ zei ze, ‘maar ik wilde een paar dingen duidelijk maken nu we verdergaan. Zoals jullie allebei weten, is Norell aan het begin van de zomer geruild. Clancy en ik hebben de afgelopen maanden meerdere gesprekken gevoerd over hoe we willen omgaan met wat we tot nu toe zien als zwakke punten in het keeperswerk van de Venom. Daarom hebben we nog geen eerste keeper aangewezen.’

Ryu’s mond viel open. Nog geen beslissing genomen? Hij had gedacht dat die positie al binnen was, dat Armstrong was binnengehaald om hem te steunen als back-up – niet als mogelijke concurrent voor de rol waar Ryu al jaren naartoe werkte. Hij was daar zó zeker van geweest – ook al hadden noch de hoofdcoach van het team, Clancy Adams, noch Coach Marsh dat ooit met zoveel woorden gezegd.

Coach Marsh stak een hand op voordat Ryu iets kon zeggen. ‘Ryu, ik weet dat dit niet het nieuws is waarop je hoopte of dat je had verwacht, maar in het belang van het team hebben we besloten jullie voorlopig naast elkaar in te zetten. Zo kunnen we jullie sterke en zwakke punten het best beoordelen. Als dat gebeurd is, maken we

opnieuw de balans op, maar tot die tijd, heren, raad ik jullie aan je allerbeste beentje voor te zetten.’

‘Komt voor elkaar, coach.’

Ryu keek opzij en ving nog net Armstrongs zelfingenomen grijns op, die hij waarschijnlijk zelf charmant vond. Ryu moest op de binnenkant van zijn wang bijten om zichzelf ervan te weerhouden iets sarcastisch te zeggen. Tegen zijn teamgenoten was hij soms scherp van tong, maar nooit tegen zijn coaches, en hij gunde Armstrong niet het genoegen hem van zijn stuk gebracht te zien. Tenminste, nog niet. Vroeg of laat zou dat wel gebeuren als Armstrong met die gluisperige houding doorging.

Ryu concentreerde zich erop zijn stem vlak te houden. ‘Begrepen.’

Toen ze weer op de gang stonden, gaf Armstrong hem een klap op de rug. ‘Moge de beste man winnen.’

Zelfverzekerd liep hij weg, zachtjes een opgewekt deuntje neuriënd, terwijl Ryu daar stond als een zoutpilaar en in stilte inwendig kookte.

Fuck. De dag was helemaal niet verlopen zoals Ryu zich had voorgesteld. Teleurstelling knaagde aan zijn maag, en zijn hart bonsde zwaar in zijn borstkas.

Het zag ernaar uit dat hij, in plaats van met Tristan en hun vriend Morley te gaan lunchen, naar zijn loft zou gaan om baantjes te trekken in het zwembad in de kelder van het gebouw. Hij had iets nodig om zijn hoofd leeg te maken, om zijn gedachten opnieuw te ordenen en te wennen aan hoe de dingen werkelijk waren, in plaats van hoe hij had gedacht dat ze zouden zijn. Zich onderdompelen in water hielp altijd. Het gewicht van zijn zorgen voelde minder drukkend als hij op zijn rug kon liggen en zijn lichaam simpelweg kon laten drijven.

Hij zou zwemmen tot zijn spieren pijn deden en zijn longen brandden. Dan zou hij zich laten meevoeren en al drijvende de beweging van het water zijn gedachten laten wegvagen.